

מנהל
כ"ו

นิทาน
ล้าน
บรรทัด

: เถมโซ่ว

—
EP
01

รายการเกมโชว์ที่มีรางวัลเป็น 'โลกทั้งใบให้ครอง'
ได้ผ่านมาถึงรอบสุดท้ายแล้ว พิธีกรประกาศเสียงลั่น

"คำถามรอบนี้ ถามเพียงสั้นๆ

หากใครตอบแล้วเสียงของคนทั้งโลกโห่ร้องพอใจ

และคบบมือเสียงดังยาวนานที่สุด

คนผู้นั้นก็จะได้เป็นแชมป์และรับรางวัลโลกนี้ไปครอง

และคำถามคือ..."

พิธีกรหยุดเสียงเพื่อให้ได้ยินคำถามชัดเจน

"1+1 เป็นเท่าไร"

ผู้แข่งขันคนหนึ่งซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ฉลาดที่สุด

กดปุ่มได้ก่อนแล้วตอบว่า

"มันอยู่ที่ว่า 1 นั้นมีค่าเป็น 1 สัมบูรณ์ไหม"

ทนายความเป็นผู้แข่งขันคนที่สองกดปุ่มได้เป็นคนต่อมา

"มันอยู่ที่คัมภีร์กฎหมายเขียนไว้ว่าอย่างไร

หากเขียนไว้ว่า 1+1 เท่ากับ 2

เราก็ต้องมาตีความว่า 1+1 มันเป็นอย่างอื่นได้อีกไหม"

ผู้แข่งขันคนที่สามและสี่เป็นฝาแฝดกัน
และมีอาชีพเป็นนักธุรกิจใหญ่ทั้งคู่
"คุณคิดว่ามันเป็นเท่าไรล่ะ" แฝดคนแรกถามพิธีกรกลับ
แฝดคนหลังพูดต่อ
"คุณมีตัวเลือกให้เราเลือกไหมล่ะว่ามันควรจะเป็นเท่าไร
โจทย์แบบนี้มันน่าจะมีข้อสงสัยให้เลือกนะ" นักธุรกิจต่อรองกลับ

มาถึงคนที่ห้า ผู้แข่งขันคนนี้เป็นนักเศรษฐศาสตร์
"ผมคิดว่า 1+1 เท่ากับ 1,000,000
ผมเสนอตัวเลขกลมๆอย่างนี้ก่อน
แต่ต้องดูบริบทอื่นประกอบด้วย
การรวมกันในของสองสิ่ง
มันมักมีค่ามากกว่าเดิมเป็นทวีคูณ
ผมไม่ได้มองเป็นเครื่องหมายบวกอย่างเดียว"

ผู้แข่งขันคนที่หกกดปุ่มตอบต่อทันที
หลังจากที่นักเศรษฐศาสตร์เพิ่งตอบไป
"1.00 บวกกับ 1.00 เท่ากับ 2.00" เธอเป็นนักสถิติ

เหลือผู้แข่งขันอีกสี่คนที่ยังไม่ได้กดปุ่มตอบ
นั่นคือ นักการเมือง กวี นักบวช และเค็กอนูบาล
"หากมีมีใครแก่งแย่งกันแล้ว ดอกไม้คงเผยความจริง"
กวีกล่าวขึ้นทำลายความเงียบ
"หนึ่งสถานที่หนึ่ง คำตอบนั้นอยู่ในสายลม"

นักการเมืองหันไปทางนักบวช พนมมือนอบน้อม
"นิมนต์ก่อนเลยขอรับ"

นักบวชแต่งชุดขาวซึ่งนับเป็นผู้แข่งขันคนที่แปดตอบว่า
"1 + 1 เท่ากับ ศูนย์"

ความเงียบเข้าปกคลุมเวทีแข่งขันเกมโชว์ไปพักใหญ่
มีเสียงขานสาธุเบาๆมาจากกลุ่มคนดู
อีกมุมหนึ่งมีคนได้ยินเสียงขานรับอาเมนดังขึ้นด้วย

นักการเมืองขยับตัวมาค้ำหน้าเพื่อตอบเป็นคนที่แก้
"สิ่งใดที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ต่อประชาชน
ผมจะทำทุกวิถีทางเพื่อสิ่งนั้น"

พิธีกรทำหน้าที่เหมือนจะถามว่า
นี่คือคำตอบของคำถามที่ว่าหนึ่งบวกหนึ่งเท่ากับเท่าไร
แล้วใช่ไหม

"ให้ผมไปสาบานที่ไหนก็ได้" นักการเมืองย้ำ

แทบจะไม่มีใครสังเกตเลยว่า
เด็กน้อยผู้แฉ่งขันคนที่สิบซึ่งยืนอยู่ตั้งนานแล้วนั้น
มีอาการตัวสั่นเบาๆด้วยความตื่นเต้น
เขาตอบเป็นคนสุดท้าย
"1 + 1 เท่ากับ 2 ครับ" เด็กน้อยตอบ

คนตรีคืนเค้นคังรับ พิธีกรเดินเข้ามาตรงกลาง

"คำตอบที่ผู้แข่งขันทั้งสิบตอบไปหมดแล้ว

ท่านผู้ชมพร้อมหรือยังที่จะให้คะแนน

ถ้าพร้อมแล้ว

เครื่องตรวจนับเสียงคบบมือทั่วโลกก็พร้อมแล้ว

เมื่อสัญญาณไฟแดงสว่างขึ้นที่จอทีวี

ท่านคบบมือเลยนะครับ

ผมจะขานทีละหมายเลข พร้อมนะครับ..."

นิทาน
ล้าน
บรรทัด

คน

ชา

นิทาน
ล้าน
บรรทัด

: คนบ้า

—
EP
02

กลางหมู่บ้าน

แทบทุกวัน ชายชราผมกระเซอะกระเซิง

จะมายืนอยู่บนขอนไม้เคี้ยวๆ

แล้วก็เริ่มวิจารณ์ผู้คนที่เดินผ่านไปมา

"คืนสายอีกแล้วอีจุ่ม เคี้ยวผัวมึงก็หนีหรือ

จุ่มผัวหนี เอาหน้าไว้ไหน กูก็อะๆ"

ชายชราพูดภาษาแปลกๆกลางเอามือ

เกาคามเนื้อคามตัวที่มีแผลผื่นคันขึ้นทั่วไปหมด

"ผู้หญิงกาลิบ้านกาลิเมือง คืนที่หลังผัว นอนที่หลังผัว

ไปทำอะไรมาหนอ ฮี้ๆฮู้ๆ"

เสียงหัวเราะที่เหมือนม้าฟังกูน่ายะแยง

คนที่จุ่มที่ถูกเอ่ยถึงมองชายชราด้วยสายตาชิงชัง
แล้วรีบเดินหนีอย่างไม่พอใจ

"ไอ้จอมเอ๊ย ใส่เสื้อสองสามตัวทับกันเพราะอยากตัวใหญ่"
พูดจบชายชราก็อ้าปากหา

ต่อให้ยืนอยู่ไกลเป็นสิบลี้เมตรก็ต้องเห็นฟันสีเหลือง
และคราบหินปูนหนาเคอะของชายชรา
ที่ใครๆลงความเห็นว่าสคิไม่สมประกอบ

"ไปขโมยเสื้อใครเขามา หรือว่าเย็บเอง เอ้อๆ
เย็บปักถักร้อยแต่อยากตัวใหญ่ จีบๆแง็บๆ
ควายตัวเมียออกลูกก็เป็นตัวเมีย
อยู่มาไม่นาน ออกลูกออกหลานก็เป็นตัวเมีย เชื้อบ้าๆ"

"ป่าสมชีโก่ง ป่าสมชีโก่ง"

ชายชราถกกางเกงที่ขาควีน
ซึ่งถ้าคะเนด้วยสายตาก็ไม่น่าจะซัก
หรือโคนน้ำมากกว่าปีแล้ว
ถกกางเกงเสร็จก็กระโดดโลดเต้นเหมือนเด็กๆ

"ป่าสมชีโก่ง ป่าสมเอาแกงค้ำคั้นเมื่อวาน
มาผสมลงหม้อ ป่าสมชีโก่งๆ"
เสียงร้องเหมือนท่องอาขยานของชายบ้าคั่งต่อเนื่อง

ในที่สุด คนในหมู่บ้านก็เริ่มทนไม่ไหว
กับพฤติกรรมของชายชราที่วันๆใช้วาจาระรานชาวบ้าน
และในเช้าวันหนึ่งผู้ใหญ่บ้านกับชายฉกรรจ์ครึ่งโหล
ก็เดินตรงไปที่ลานกลางหมู่บ้าน
พร้อมค้ำยเชือกป่านอยู่ในมือ

"ไอ้ผู้ใหญ่หน้าคิ้วเมีย"

ทันทีที่ชายชรามองเห็นผู้ใหญ่บ้าน

"หน้าคิ้วเมียเพราะกกเมียคนอื่นเขาไปทั่ว

หน้าคิ้วเมียมี ลัลลา ลัลลา"

ผู้ใหญ่บ้านร้องสั่งให้ลูกน้องรวบรวมตัวชายชรา

แล้วก็เอาเชือกป่านมัดมือและเท้าไว้

ชายชราน้ำไม้ได้คืบหรือต่อสู้อะไรเลย

มีเพียงแต่ปากที่ยังพูดไม่หยุดแค่นั้น

"ไอ้แหง เมื่อไรเอ็งจะเลิกใช้เงินของคุณหญิงทับทิมเสียที

มึงเป็นแมงคาเหรอ ฮ่าๆ

ไอ้คุ่มค้วย พ่อเอ็งเขาอายนะไว้ย

ที่ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนไม่เป็นขึ้นเป็นอัน

วันๆเอาแต่เดินตามตุคนักเลง ฮ่าๆหน้าไม่อายๆ

ก็ว่าคุดมีไว้เดินตาม เราต้องเดินตามคุด ลัลลาๆ"

แม้จะถูกมัดแน่นแค่ไหน
ชายชราก็ยังคงตั้งพูก
และก็ร้องเพลงที่ฟังไม่ได้ศัพท์อยู่ตลอด

.....

ในเรือนจำฝากขัง
ชายชรานั่งนิ่งๆมองคนที่อยู่นอกห้องขังเดินผ่านไปมา
ชายหนุ่มร่างผอมบางคนหนึ่งนั่งมองชายชรา
จากมุมห้องขังมาเกือบชั่วโมง
เขาถูกจับด้วยคดีพกัญชาในกระเป๋
เมื่อเห็นว่าชายชราไม่มีพิษมีภัยอะไร
ชายหนุ่มก็ค่อยๆกระเียบมานั่งข้างๆ
เพื่อถามว่าชายชราถูกจับด้วยคดีอะไร
ทำไมผู้ใหญ่บ้านถึงค่าชายชราอย่างโกรธแค้นว่าไ้บ้า

ชายชราและจี๊ฟันป้ายเสื่อชายหนุ่ม
แล้วก็ร้องเพลงที่ฟังทำนองไม่รู้เรื่องออกมา

"ใครๆก็ค่าคนอื่น นานานาน ...

ฉันเองก็ค่าคนอื่น ลานานาน ...

ใครๆก็ค่ากันทั้งนั้น

มันต่างกัน ต่างกัน นานานาน

ว่าค่าอย่างไร

ลานานานค่าในใจ หรือค่าออกเสียง นานานาน ...

ค่าฉันเบาๆ

ค่าแรงต้องค่าในใจ ลานานาน"

นิทาน
ล้าน
บรรทัด

: ความทุกข์
บนพินهما

—
EP
03

เชื้อโรคสาวนั่งเหม่อลอย เชื้อโรคหนุ่มผิวกำพุดอีกครึ่ง
เขาบอกว่าจะเดินทางจากโคนขนหมามาหาเธอที่ปลายขน

"ฉันคงไร้คู่อย่างที่หมอบอกจริงๆเสียแล้ว"

เชื้อโรคสาวรำพึง

หญิงสาวแหงนหน้าขึ้นมองไปบนฟ้า

"ท้องฟ้าช่างกว้างใหญ่อ่างว่างเหลือเกิน"

เธอถอนใจเป็นครั้งที่ร้อย

แล้วเธอก็หันไปมองขนหมาเส้นอื่นที่อยู่ถัดไป

"ผู้หญิงไหนๆก็คงไม่มีใครไร้โชคชะตาเช่นฉัน"

เธอตัดพ้อกับตัวเองอย่างนี้แทบทุกวัน

"หรือเขาจะมีผู้หญิงใหม่"

ไม่ว่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดใด
ก็มักปล่อยความคิดคำนึงฝ่ายเดียวทำงานเสมอ
เมื่อความทุกข์เข้าครอบงำ

มีพักที่ชายหนุ่มของเธอจะบอกไว้ล่วงหน้า
ว่าเขาอาจจะมาหาเธอช้าไปสักหน่อย
ค่าที่เขาจะต้องไปประชุมแผนอพยพฉุกเฉิน
เพราะข่าวลือหนาหูขึ้นเรื่อยๆ เรื่องจะมีน้ำท่วมใหญ่
บนถนนหน้าที่พวกเราอาศัยอยู่

ข่าวลือนั้นลือกันว่า น้ำที่จะมาท่วมนั้น
ไม่ใช่ น้ำธรรมชาติเสียด้วย
"ว่ากันว่า มันเป็นน้ำที่มีฟองยักษ์
และมันกัดกินพวกเราใต้พื้นที่ที่โคนมัน"

ชายหนุ่มบอกกับหญิงสาวเมื่อวันก่อน

"ผมอาจจะต้องไปทำเรื่องที่ใหญ่กว่าเรื่องที่เราทั้งคู่กัน"

วันนั้นเธอยอมรับว่าเธอหงุดหงิดใส่เขา

"แล้วเรื่องของเราไม่ใหญ่หรือ

ไหนคุณเคยบอกว่าฉันคือทุกอย่างของคุณไง"

น้ำตาและเสียงคะโงนอย่างน้อยใจ

ไหลออกมาจากไหนก็ไม่รู้อย่างมากมาย

"อะอะคุณก็บอกว่าคุณต้องไปทำเรื่องที่มีสาระ

เรื่องที่ใหญ่กว่า แล้วเราล่ะ"

วันนี้เธอเช็ดน้ำตาที่ไหลออกมาอีกครั้ง

เมื่อคืนเพื่อนสาวของเธอมาหา
เชื้อโรคสาวสองตัวคุยกันทั้งคืนด้วยเรื่องของชายหนุ่ม
และเป็นการคุยที่วนไปวนมาอย่างไม่มีบทสรุป
หน้าซำยังเป็นการคุยชนิดนำเอาความคิดคำนึงฝ่ายเดียว
เคาไปเรื่อยๆ เธอมาถมทับตัวเองให้หนักยิ่งขึ้น

วันนี้หน้าตาเธอยังไหลไม่หยุด
เพราะเธอคิดไปตามที่ความคิดคำนึงฝ่ายเดียวนำทางไป

เธอตัดสินใจเดินไปยังปลายสุดของถนนหมา
"ฉันนี่ช่างอาภัพนัก
จะมีใครมีความทุกข์มากมายอย่างที่ฉันเป็นหรือ"
เธอมองขึ้นไปบนท้องฟ้าอีกครั้ง เธอกำลังคิดสั้น
"ฉันไม่มีใครอีกแล้ว"

เป็นที่รู้กันว่า ถ้าเชื้อโรคตัวใดเกิดขึ้นอยู่ปลายสุดของขนหมา
แล้วถ้ามีลมแรงๆพัดมา
เชื้อโรคอย่างพวกเรอาจจะปลิวไปในอากาศ
และหากโชคร้ายก็อาจถูกแสงจากพระอาทิตย์
ทำลายจนเป็นจุนได้

เธอแหงนหน้ามองฟ้าด้วยน้ำตาอาบแก้ม
"ท้องฟ้าช่างกว้างใหญ่ อ่างกว้างเหลือเกิน"

จริงของเธอ
แต่เธอพุกถูกเพียงครั้งเดียว

ท้องฟ้ากว้างใหญ่ แต่ไม่อ้างว้างหรือ
เธออาจจะลืมไปว่ายังมีเชื้อโรคอีกมากมาย
เป็นแสนเป็นล้านบนขนหมาตัวนี้
และยังมีหมาอีกมากมายเป็นแสนเป็นล้านตัว
รวมไปถึงสัตว์ชนิดอื่นบนโลกอีกเป็นแสนเป็นล้านชนิด
และยังมีโลกแบบนี้อีกเป็นแสนเป็นล้านในท้องฟ้า

**บางทีความทุกข์ที่เธอโอคครวญว่าหนักหนาสาครรจ์
ความทุกข์ที่เธอคิดว่ามันใหญ่คับฟ้ามัน
มันอาจเป็นเพียงความทุกข์บนขนหมา
อย่างที่เรารออ่านเรื่องของเธอกันอยู่**

ท้องฟ้าช่างกว้างใหญ่น่าค้นหาเหลือเกินจริงไหม

ပုံ
လူ
ပုဂ္ဂိုလ်

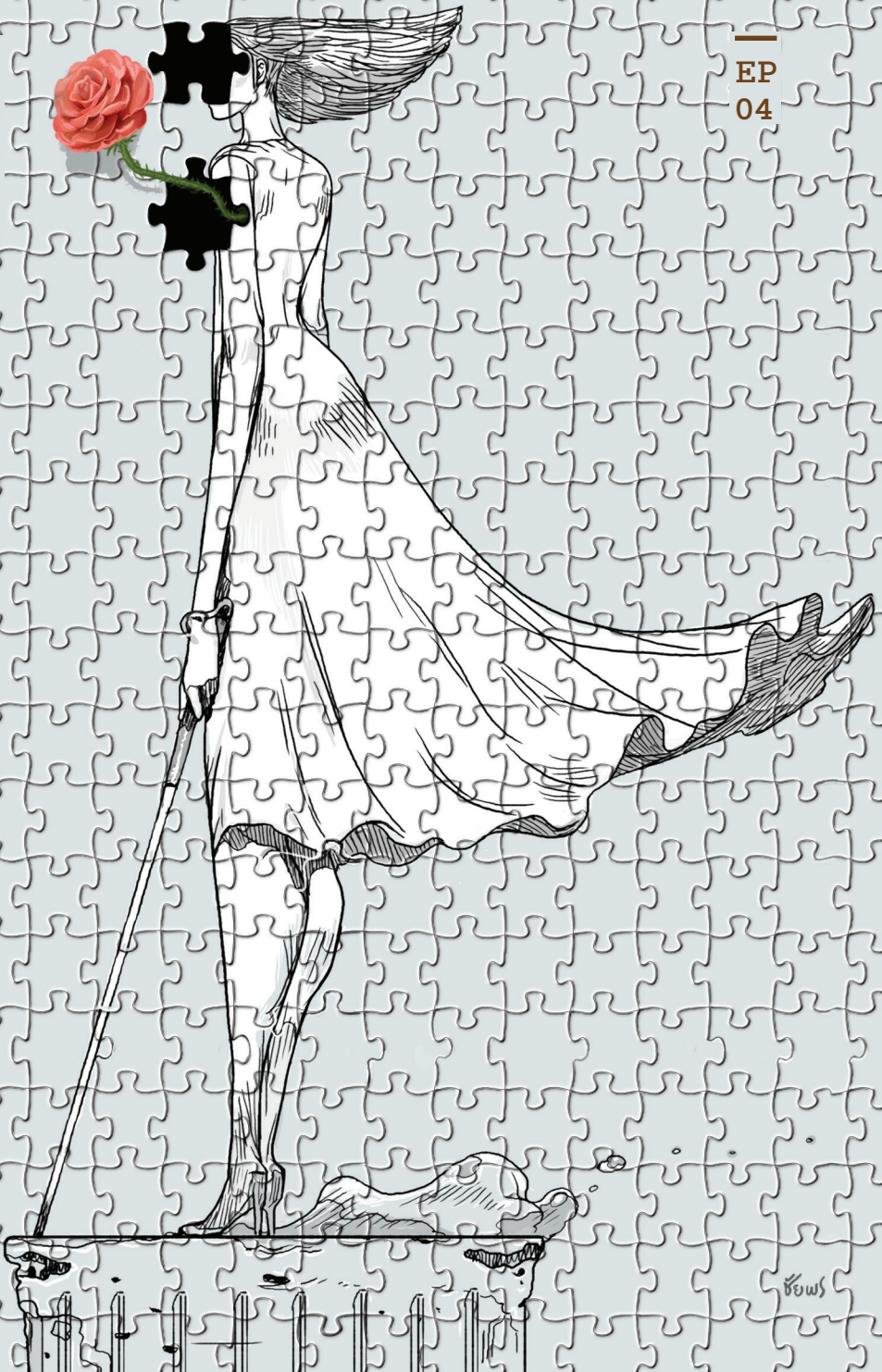
ក្រុមប្រឹក្សា

นิทาน
ล้าน
บรรทัด

: คู่บอช

EP
04

ชัชวาล

ชายหนุ่มตาบอดและหญิงสาวตาบอดเพิ่งพบรักกัน

ข่าวจากวงการแพทย์
ทำให้ทั้งสองทำข้อตกลงบางอย่างต่อกัน

ว่ากันว่าความเจริญก้าวหน้าทางการแพทย์ยุคใหม่

สามารถผ่าตัดเปลี่ยนดวงตา

ให้คนตาบอดมองเห็นได้อย่างคนปกติ

แม้สถิติจะยังทำได้แค่ 23 รายใน 100 ราย

แต่คู่รักตาบอดคู่นี้ก็มีความหวัง

ชายหนุ่มหญิงสาวตกลงกันว่าจะแต่งงานกันทันที

ในวันที่ทั้งสองมองเห็นกัน

ทั้งสองเริ่มศึกษาข้อมูลจากคำரா
และนิตยสารข่าวสารการแพทย์

หนังสือบันทึกเสียงและหนังสืออักษรเบรลล์
ที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องการเปลี่ยนดวงตาแทบทุกเล่ม
ถูกคูร์ักคาบอคอ่านแทบทุกบรรทัด
ทุกเย็นทั้งสองจะเดินจูงมือกันไปยังห้องสมุดอักษรเบรลล์
คนเดินนำหน้าจะใช้ไม้เท้าคลำทาง
และทั้งสองก็จะผลัดกันเดินนำคลำทาง

บางวันเราจึงเห็นผู้ชายเดินนำ
และบางวันก็จะเห็นผู้หญิงเดินนำ

แทบทุกวันเสาร์ ถ้าเป็นไปได้
ทั้งสองจะนัดเข้าไปคุยกับหมอหรือพยาบาล
ที่เชี่ยวชาญและทำงานด้านดวงตา

หญิงสาวชวนชายหนุ่มให้เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม
เพื่อจะได้คุยกับหมอฝรั่งและอ่านหนังสือฝรั่งได้คล่องขึ้น
คั้งนั้น ในวันอาทิตย์แทบทั้งวัน
ทั้งสองจึงเรียนภาษากับครูฝรั่งที่บ้านของฝ่ายชาย

แม้จะคาบอด แต่ชายหนุ่มเป็นคนทำอาหารเก่ง
ในวันอาทิตย์ที่คร่ำเคร่งกับการเรียนภาษาอังกฤษ
ทั้งสองก็มักช่วยกันทำอาหารไทยเลี้ยงครูฝรั่ง
หลายครั้งที่มีใครพูดถึงการฝังเข็มเพื่อกระตุ้นประสาทตา
คู่รักคาบอดก็ได้นั่งเฉย
ทั้งสองทดลองเข้าคอร์สฝังเข็มกับหมอจีนชื่อดังจากไต้หวัน
แม้คลินิกของหมอจีนจะอยู่ไกลถึงบางปะกง

แต่ทั้งสองก็ยังเพียรพยายามจูงมือกันขึ้นรถไฟฟ้า
ไปต่อรถ บ.ข.ส. ไปยังที่นั่น

ผ่านวัน ผ่านเดือน

ด้วยความยังไม่พร้อมของร่างกาย

เบ้าตาและดวงตาของผู้บริจายังมาไม่ถึง
ทั้งสองจึงยังไม่ได้เข้าผ่าตัดเปลี่ยนดวงตา

ปลายปีนั้นเอง ทั้งสองก็เข้าพิธีแต่งงานกัน

เจ้าสาวถูกเพื่อนสนิทคนหนึ่งถาม
เพื่อนของเธอถามถึงเหตุผลในการแต่งงาน
ทั้งๆที่ทั้งสองก็ยังไม่ได้ผ่าตัดดวงตา

เธอตอบพร้อมรอยยิ้มว่า
**"ก็เรามองเห็นกันแล้วนี่
ช่วงเวลาที่ผ่านมา
เรามองเห็นกันอย่างชัดเจนเลยละ"**

ปฏิทิน
ล้าน
บรรทัด
